

РЕШЕНИЕ

№ 103

гр. Ямбол, 10.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЯМБОЛ, I ВЪЗЗИВЕН СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Росица Ст. Стоева

Членове: Калина Г. Пейчева
Анита Хр. Велева

при участието на секретаря Пенка Г. Узунова
като разгледа докладваното от Росица Ст. Стоева Въззивно гражданско дело
№ 20212300500303 по описа за 2021 година

Производството пред Ямболски окръжен съд е образувано по въззивна жалба на А.С.М., чрез пълномощника му адв.З.Д. от АК-Варна против Решение №206/25.08.2021 г., постановено по гр.д.№2003/2021 г. по описа на ЯРС.

С посоченото решение първоинстанционния съд **изменил**, на основание чл.150 от Семейния кодекс, размера на месечната издръжка, определена с одобрена от съда спогодба с протоколно определение №212/29.01.2014 год. постановено по гр.дело № 3255/2013 год. по описа на ЯРС, която А.С.М. с ЕГН ***** се е задължил да заплаща на детето С.А.С. чрез Д. Д. К. с ЕГН *****, като майка и законен представител на детето в размер на 100 лева, считано от 29.01.2014 год., ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска до настъпване на правопроменящи или правопогасяващи обстоятелства, **като я увеличил** от 100,00 лева на 250,00 лева, считано от подаване на исковата молба – 28.06.2021 година, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска до настъпване на правопроменящи или правопогасяващи обстоятелства; **осъдил**, на основание чл.78, ал.1 ГПК, А.С.М. с ЕГН ***** **да заплати** на Д. Д. К. с ЕГН ***** сумата от 350,00 лева – разноси по делото; **осъдил**, на основание чл.78, ал.6 ГПК, А.С.М. с ЕГН ***** **да заплати** по сметка на Районен съд Ямбол сумата от 216,00 лева, представляваща дължима държавна такса върху увеличениния размер на издръжката; **постановил** предварително изпълнение на решението в частта му относно увеличението на присъдената издръжка, на основание чл.242, ал.1 ГПК.

С жалбата първоинстанционното решение се атакува **в частта**, с която въззивника е осъден да заплати издръжка за горницата над 190 лв. до размера на 250 лв. Изложени са твърдения за незаконосъобразност и необоснованост. Сочи се, че ЯРС неправилно е възприел фактите по делото и не е отчетел, че въззивника не разполага с доходи, за да плаща издръжката в размера по решението. Предвид на подробно изложените в жалбата съображения моли за отмяна на решението в атакуваната част.

В постъпилия по делото от въззиваемата страна Д. Д. К., в качеството на майка и законен представител на малолетното дете С., чрез пълномощника адв.Д.Д. от ЯАК писмен отговор се оспорва основателността на жалбата. Твърди се, че решението е законосъобразно и правилно и в предвид на развитите съображения се иска потвърждаването му. Заявява претенция за присъждане на разноски за въззивното производство.

В о.с.з. въззивника А.С.М. не се явява, но се представлява от процесуалния си представител адв. З.Д., която поддържа жалбата, по изложените в нея съображения. Претендира и за присъждане на разноски.

В о.с.з. въззиваемата Д. Д. К., в качеството на майка и законен представител на малолетното дете С., се явява лично и с пълномощника адв.Д.Д., който поддържа заявеното в писмения отговор становище за неоснователност на въззивната жалба. Поддържа и претенцията за присъждане на разноски.

След преценка на оплакванията по жалбата, мотивите на обжалвания съдебен акт и доказателствата по делото, Окръжният съд приема за установено следното от **фактическа страна**:

Фактическата обстановка по делото е правилно установена от първостепенния съд и не е спорна между страните.

Така не е спорно, че страните са родители на детето С. род. на 21.01.2012 год., непосредствените грижи по отглеждането и възпитанието на което се полагат от майката. Не се спори и че със спогодба, постигната по гр.дело №3255/2013 год. по описа на ЯРС А.С.М. се е задължил да заплаща месечна издръжка на детето С.А.С. чрез ищцата, като негова майка и законен представител в размер на 100 лева, считано от 29.01.2014 год., ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска до настъпване на правопроменящи или правопогасяващи обстоятелства. По делото е представена медицинска бележка, от която се установява, че детето С. страда от "Миопия" /късогледство/, носи очила и се нуждае от чести корекции. Ответника е представил декларация, в която декларира, че не реализира трудови или други доходи, както и че притежава недвижим имот в гр. С., ул. "*****" №13.

От показанията на разпитания св.И.З. се установява, че познава ищцата от около три години, като обмисляли да живеят заедно занапред. Свидетелства, че за завършване на училище на детето ищцата е изтеглила заем и му купила дрехи. Сега детето имало нужда от очила, трябвало да се води и на ендокринолог, тъй като имало проблем с килограмите. Свидетелят не знае ответникът да е давал допълнителни средства, да е купувал дрехи или да дава подаръци на детето. Не е чувал и бащата да има сигурна работа. По отношение доходите на ищцата предполага, че са около минималната заплата.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът прави следните **правни изводи**:

Въззивната жалба е допустима, тъй като е подадена в предвидения в закона преклузивен и отговаря на изискванията на чл.260 и сл. от ГПК. Въззивника е легитимиран и има правен интерес от обжалването.

При служебната си проверка по чл.269 от ГПК, въззивният съд констатира, че обжалваното решение е **валидно и допустимо**, поради което жалбата следва да бъде разгледана по същество.

При преценка по същество въззивната жалба се намери за **неоснователна**. Съображенията са следните:

Предявеният в производството иск е с правно основание чл.150 от СК. Цитираната разпоредба създава законова възможност за изменение на определена издръжка при промяна на обстоятелствата, при които е била определена. Относима в случая е разпоредбата на чл.143, ал.2 СК, съгласно която родителите дължат издръжка на своите ненавършили

пълнолетие деца, независимо дали последните са работоспособни и дали могат да се издържат от своето имущество. При определяне на размера на дължимата издръжка съдът следва да се съобрази с разпоредбите на чл.142 от СК, където ал.1 предвижда, че размерът на издръжката се определя, според нуждите на лицето, имащо право на такава и възможностите на този, който я дължи. Това съотношение следва да се вземе предвид от съда, според конкретните данни, без оглед на изтеклия период от време от първоначалното определяне или предходно изменение на същата. Съдът следва да съобрази и нормата на чл.142, ал.2 СК, където законодателят е определил минималния размер на издръжката (не и максималния такъв), като равен на една четвърт от минималната работна заплата за страната.

Безспорно е между страните в настоящото производство, а и от доказателствата е установено, че Д.К. и А.М. са родители на детето С., роден на 21.01.2012 г., в момента малолетен. Установено е, че детето живее при майката, като същата полага непосредствените грижи по неговото отглеждане и възпитание. Установен по делото факт е и че предходния размер на издръжката – 100 лв., считано от 29.01.2014 год., е определен със спогодба, постигната по гр.дело №3255/2013 год. по описа на ЯРС, като от тогава е изминал продължителен период от време, през който безспорно са настъпили промени, както в материалните възможности на родителите, така и във възрастта на детето и неговите нужди, т.е. предявения иск е доказан по основание.

За да определи размера на дължимата издръжка, въззивния съд съобрази събраните по делото доказателства, взе предвид възрастта на детето (към момента на навършени 9 години), което безспорно е пораснало от момента на предходното определяне на издръжката, при което съответно са нараснали и неговите нужди. Съдът съобрази и обстоятелството, че предходния размер на издръжката е определен през 2014 г. по спогодба между родителите, като липсват доказателства за доходите им към този момент. Понастоящем те също не представят доказателства за доходите си. При това положение, тъй като и двамата са в трудоспособна възраст и за никой от тях няма данни за призната по надлежния ред нетрудоспособност, настоящия съд приема, че ако работеха, всеки от тях би могъл да реализира доход в размер поне на минималната работна заплата.

При всички тези фактически данни въззивния съд счита, така както е приел и първоинстанционния съд, че ако родителите живееха заедно биха отделяли за детето С. (с оглед възрастта и потребностите му) една сума от около 350 лв. месечно, от която бащата, без особени затруднения, би поел сума от 250 лв., а останалата сума да се поеме от майката, предвид това, че тя полага непосредствените грижи за детето.

Така мотивиран, въззивния съд намира за неоснователни доводите на въззивника за невъзможност да заплаща издръжка в размер по-голям от 190 лв. Без правно значение са доводите му, че е трайно безработен и че се грижи за възрастните си родители, които също се нуждаят от средства за издръжка. За да достигне до такива правни изводи, съда взе предвид нормата на чл.143, ал.2 СК, където законодателят е уредил една безусловност на издръжката по отношение на ненавършили пълнолетие деца: родителите дължат издръжка на своите ненавършили пълнолетие деца независимо дали са трудоспособни и дали могат да се издържат от имуществото си, както и съобрази, че съгласно определения в чл.141 СК ред за даване на издръжка децата са преди родителите.

При изложеното до тук и поради съвпадане на крайните изводи на първоинстанционния съд с тези на въззивния съд, атакуваното решение, в обжалваната част, като законосъобразно и правилно, следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба да бъде оставена без уважение.

С оглед изхода на въззивното производство и предвид наличието на надлежно искане за присъждане на разноски и на доказателства за сторени такива, на въззиваемата Д.К. следва да бъде присъдена сумата 300 лв. - разноски за адв.възнаграждение за

въззивното производство.

Така мотивиран, ЯОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №206/25.08.2021 г., постановено по гр.д.№2003/2021 г. по описа на ЯРС **в частта**, с която А.С.М. с ЕГН ***** е осъден да заплаща месечна издръжка на детето С.А.С. чрез неговата майка и законен представител Д. Д. К. с ЕГН *****, за горницата над 190 лв. до присъдения размер от 250 лв.

В останалата част Решение №206/25.08.2021 г., постановено по гр.д.№2003/2021 г. по описа на ЯРС, като необжалвано, е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА А.С.М. с ЕГН ***** **да заплати** на Д. Д. К. с ЕГН ***** сумата 300,00 лева - сторени разноси за адв.възнаграждение за въззивното производство.

Решението, на осн. чл.280, ал.3, т.2 ГПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____